

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Secunda secundae Summa Theologiae

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

6 Ex quo capitali vitio oriatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72772](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-72772)

QVAEST. XXXIII.

ARTIC. VI

debere, ita ut in aliud extrahendum uitium videatur declinare, quoniam sic veniet ad medium virtutis, quemadmodum faciunt violentes curias virgas dirigere retroquando prius eas in altera parte. Veruntur hoc non est a proposito, quoniam ordo virtutum non attenditur, per se loquendo, et in receipta a vita. Non oportet, ut virtutum vi-

tiotum fuisse. Ex proprie-

cap. 2. q. 24.
art. 3. & 4.
D. 302.

terea, prima obie-

ctio nihil dicere cora-

primitus etiam virtutis

charitatis.

¶ Ali secundum quo-

que cōsiderum solum,

sed nihil contra pro-

positum, quoniam eis hoc

charitas est primus

virtutum, sed et pri-

mo est charitas inci-

piens, deinde profi-

cens, & tertio per-

fecta.

¶ Ad tertium autem dicitur,

quod primo est de cha-

ritate infusa, non ag-

stra non est specialis

virtus. Et solum est

aliquam virtutem sim-
plificiter haberi sine

charitate infusa, ut

patet ex Aug. & au-

thore &c.

In eodem scilicet in

ratione secunda, Ma-

tinus occurrit dices,

Hoc solutio Thomae

iudicio meo non suffi-

sicit, quia ut patet ex

maiore, magis proce-

dit de passionib[us] ma-

lam inclinationem

habentibus, odium autem

oppositum boni

nō naturali, non habet

inclinationem ma-

lam, ergo &c.

¶ Ad hoc dicitur, quod solum

assumitur, quod argumen-

tum peccatum de pa-

ctionibus malam in-

clinationem haben-

tibus. Et ipso argu-

mento patet oppo-

sum: quia procedit ex eo, quod amor, & odio sunt prime passiones.

Constat autem quid primis non attributum amori, ut habeat ma-

lam inclinationem, sed absolute, ut est passio amoris. Unde optime

author distinguendo odium penes diversa obiecta, solum ostendit

quod odio conuenit primis, & quoniam.

¶ In eadem scilicet in responsione ad tertium, Martini occursit, dices

quod haec iudicatio non sufficit: quia odium vel est respectu malorum, vel respectu malorum apparentium. Si respectu malorum, ergo

cum utrum mortale de quo maior argumentum assumitur sit natu-

rum utrumque sequitur: quod argumentum concludit. Si respectu ma-

li apparentium, tunc sequitur, quod per odium appetitur odio id,

quod est secundum veritatem bonum, licet ab ostiente assumetur

malum, quod est fallitum.

¶ Ad hoc dicitur, quod utrum proculdubio est utrum malum mo-

raliter, & est respectu malorum apparentium quidem ut per sona odio

habitur, ut autem ut concipiatur persona odio habita. Ita quod si

amor est respectu boni ut persona amata (Amarum n. persona ut

bona, & ceterum respectu boni ut concipiatur persona amata) con-

cupit enim amas aliquem bonum illi: ut utrum, quod est odio

terminatur ad personam sub ratione mali, quae tamen in veritate

est bona. Et propterea respectu persona odio habita, odio est

respectu boni secundum rem: malum autem secundum apparentiam,

& terminatur ad malum cūcupit illi ut sub ratione mali. Et ideo

respectu concipiatur odium est malum est secundum veritatem, ut patet

cum quis proximum odio h[ab]et, tamen malum.

¶ Constat enim quod odium, ut terminatur ad proximum, est respectu boni fin-

re mali, aut secundum affirmationem: ut vero terminatur ad

mortem mortalem illi, terminatur ad malum fin uteritatem, & fin

affirmationem. Unde patet responsio ad argumentum, quia cum ea

reservetur est respectu malorum: non respectu utra[m] mali ut concipiatur. Et pro-

perte, ea non sequitur quod argumentum concludit: & est respectu boni,

wh[en]niat tamen mali ut persona odio habita. Et propterea non

sequitur, quod odio appetatur utrum bonum, ut

¶ In art. 5. & 6. cuiusdem q. 34. dubium occurrat, ut

ris videatur contraria dicta: iam enim dictum est, ut

participatur in omni peccato mortal, & ergo oportet

participar in peccato in proximum, immo ipsius.

odium mali, quod contrariatur naturali bono, est primum inter passiones animae, sicut & amor naturalis boni: sed odium boni con-

naturalis non potest esse primum, sed habet rationem ultimi: quia

tales odiorum attestatur corruptioni naturae iā factae, sicut & amor

extranei boni.

¶ AD TERTIUM dicendum, quod

duplex est malum, quod dant urem, quod est repugnat naturali bono: & huiusmodi mali odiorum potest habere rationem prioritatis inter passiones. Est autem aliud malum non utrum, sed apparet, quod est utrum bonum & con-

naturale, sed estimatur ut malum propter corruptionem nature, &

huiusmodi mali odiorum oportet, quod sit in ultimo. Hoc autem

odium est ultimum, non autem

primum.

H ARTICULUS VI.

VITIUM ODII ORIATUR EX INVIDIA.

¶ AD SEXTUM sic proceditur. Vi-

detur, quod odiorum non origi-

nit in inuidia. Inuidia, n. est tristitia

quadam de alienis bonis. Odiorum

non origit ex tristitia, sed potius

ex eocouero: tristitiam enim de pra-

senti malorum, quae odiorum, er-

go odiorum non origit ex inuidia,

I nolle utram illius absolute, sed speciem in qua

est hoc modo odiorum in quilibet modis, sed

in quilibet contra proximum clamorem & con-

bulorum simili penitus propriorum latentes

obscuritatem. Et scilicet quod proprio et diverso

proprio undetur esse, sicut proprio secundum agen-

tem ut scilicet normilla mors est, & mortis puer-

quilibet febris latente quodlibet in proximum, non

proximi, & quodlibet mortale, nonnullum est.

Et scilicet mors minus malum est quam gaudium.

Dei simpliciter, & proximi in uno ordine, & diverso

est. Et secundum hoc cum dicitur amborum prae-

quid ex odio procedit in interiori, & operatur ex

cepit pro odiorum voluntate. Nec obit, quod ex

utrum est, tractabit, quia ex illa ratione, tamen

si omne peccatum exterius in proximum, non

odiorum voluntate, quod odiorum interpretetur, non

est. Et scilicet quod proprio maxima culpa non

Potes autem alter eandem sententiam dicunt, & super-

8. super, & conceptus Dei, & humilitatis per-

mit. Primo & secundo affectum, & sicut est

dicitur, ut diutum est, in omni peccato, & est con-

veniens, non intelligunt differentiam, hanc, acce-

cens odiorum sit inesse malum, & effectus eius non

accidit in malum appetere, cogitare, facere. Sicut

dicitur, non intelligunt differentiam, hanc, acce-

cens odiorum sit inesse malum, & effectus eius non

accidit in malum appetere, cogitare, facere. Sicut

Super Questionis trigintaquarta Articulus

I Narticul. 6. dubium occursit, quoniam con-

tra videtur. Fundatur liquide p[ro]posita co-

frustra deinde inferatur, quod odium ori ex p[ro]fessio tristitia, quod est inuidia, cu[m] debefit cōsequēter inferri, quod ex fuga tristitia nascetur.

¶ Ad hoc dicunt, quod contextus literarum formalis, subtilis, ac optime conponens est. Cum n. peccatis odio, de quo est sermo, sit essentia literarum refutans bonum, quod vere est bonum, & bonum ut sic, non refutabile, oportet ad hoc, ut alius refutatio re-spectabili inveniatur, quod bonum inde rationem videtur, ut factus est, tendens in illam rationem penitus ad bonum, ut in ratione illa ratione. Et quia odium r[ati]o[n]e, facilius, vere boni est, r[ati]o[n]e alicun a naturali, consequens est, ut ratio, qua sit reprobabilis, se de ordine contingit valde a natura, ut sic valde exofa-vestis reddat exofatum volumen, quod autem effe[m]t multo amabile. Talis autem ratio est ratio prior ratione con-stitutiva, quam con-stitutiva est ratione, quia constitutiva est ratione, quia naturaliter multum su-gerens. Obiectum agitur odiu[rum] diligenter ve[r]e bonum, ad hoc ut odiorum obiectum sit, ratione tristis induit prius, & sic deteriorando inducit ratione malum & sic magis refutabile rationem habet. Quod autem bonum alterius inducit rationem contrariantis me, non habet in quantum est bonum, sed haber in quantum est obiectum tristitia, quod est inuidia, & sic odium ex parte obiecti directe oritur ex ipsa. Ambiguitas autem contextus ex mala applicatione litterarum. Nam odium potest considerari duplice. Primo distinguendo eaque in odio inuenientur, & comparando ea, adiuvent. Inuenientur enim in peccato odiu[rum]. Primo terminatio[n]e ad bonum, quod vere est bonum, & ex hoc habet rationem peccati, & aliena a natura. Secundo, terminatio[n]e ad rationem, qua illud bonum offertur ut malumquoniam odiu[rum] refutatio est, qui respectu mali ut sic est, & ex hoc habet rationem quasi exculpabilis, & eligibilis, ut pote refutatio mali naturaliter fugib[il]is est, & can faltere illa ratio mali inducens odio obiectum, optime dicunt, quod primum oritur ex secundo, quod refutatio boni oritur ex refutacione tristis, quod odium boni oritur ex fuga tristitia. Si autem confideretur totum ipsum odio virum, sic dicimus, quod causatur ex electa tristitia precedente, qua est inuidia generis ipsi odio proprium obiectum. Inuidendo enim sit bonum alicuius contrariantis nos, & ex hoc crebit in odio si-los. Vnde contextus litterarum conponens est, primo distinguens in-trinsecit edū, & comparans inter se, secundu[m] reddet radicem, vni-que illa proutem, scilicet electam tristitiam boni.

¶ Posit & brenius, & fabrius dicit, quod fuga tristitia in litera proposita, non importat actum appetitus rationalis, sed naturali abominatione appetitus naturalis respectu tristitiae, secundum quam etiam electa, & praesens tristitia fugitur, ut pote naturali appetitu contraria. Et quia naturalis huminandi fuga est causa diu[er]genti[us] scilicet quod triste crescat in malu[m] absoleto, quod significat odibile, & tanto citius & vehementius, quanto sepius & intenius actualis tristitia repetitur: ideo author primo fugam naturalem tristitiae ut causam posuit, & inde ad effectionem processit, quem ex illa causa praesens tristitia produxit. Non ergo hanc tristitiae contra illius praeventiam distinxit, sed naturali fugam simili stantem cum actuali preventia tristitiae pro causa nisi grauit, quare inuidia ex parte obiecti parti odium, & in litera declaratur: Quia fecit delectans partis scipio amabile ex naturali appetitu ad delectationem ita contrariantis partis sepius odibile ex naturali fuga tristitiae. Delectabile enim partis rationem boni absoleto: & triste partis rationem mali absoleto, a[et]

A. per hoc illud amabile, hoc odibile generatur.

¶ In codem art. adiuvet ex 2. Phyl. quod naturale non dicitur uno modo, t[em]p[or]e, & properitate cum audiis dilectionem boni alterius esse naturale, intellige fane, hoc est, secundum naturam. Sic enim omnes iurites sunt naturales, & omnia iuria contra naturam: est

dit uitare aliquod, quod est naturaliter fugiendum. Naturaliter autem omnino animal fugit tristitiam, sicut & appetit delectationem Dei, ut supra * habitum est. ergo & odium proximi referuntur ad odium Dei: sed odium Dei non causatur ex inuidia: non enim inuidemus his, qui maxime a nobis distant, sed his, qui propinquuntur, & idem a natura, consequens est, ut ratio, qua sit reprobabilis, se de ordine contingit valde a natura, ut sic valde exofa-vestis reddat exofatum volumen, quod autem effe[m]t multo amabile.

Tal[is] autem ratio est ratio prior ratione constitutiva, quam con-stitutiva est ratione, quia constitutiva est ratione, quia naturaliter multum su-gerens. Obiectum agitur odiu[rum] diligenter ve[r]e bonum, ad hoc ut odiorum obiectum sit, ratione tristis induit prius, & sic deteriorando inducit ratione malum & sic magis refutabile rationem habet. Quod autem bonum alterius inducit rationem contrariantis me, non habet in quantum est bonum, sed haber in quantum est obiectum tristitia, quod est inuidia, & sic odium ex parte obiecti directe oritur ex ipsa. Ambiguitas autem contextus ex mala applicatione litterarum. Nam odium potest considerari duplice. Primo distinguendo eaque in odio inuenientur, & comparando ea, adiuvent. Inuenientur enim in peccato odiu[rum]. Primo terminatio[n]e ad bonum, quod vere est bonum, & ex hoc habet rationem peccati, & aliena a natura. Secundo, terminatio[n]e ad rationem, qua illud bonum offertur ut malumquoniam odiu[rum] refutatio est, qui respectu mali ut sic est, & ex hoc habet rationem quasi exculpabilis, & eligibilis, ut pote refutatio mali naturaliter fugib[il]is est, & can faltere illa ratio mali inducens odio obiectum, optime dicunt, quod primum oritur ex secundo, quod refutatio boni oritur ex refutacione tristis, quod odium boni oritur ex fuga tristitia. Si autem confideretur totum ipsum odio virum, sic dicimus, quod causatur ex electa tristitia precedente, qua est inuidia generis ipsi odio proprium obiectum. Inuidendo enim sit bonum alicuius contrariantis nos, & ex hoc crebit in odio si-los. Vnde contextus litterarum conponens est, primo distinguens in-trinsecit edū, & comparans inter se, secundu[m] reddet radicem, vni-que illa proutem, scilicet electam tristitiam boni.

¶ Posit & brenius, & fabrius dicit, quod fuga tristitia in litera proposita, non importat actum appetitus rationalis, sed naturali abominatione appetitus naturalis respectu tristitiae, secundum quam etiam electa, & praesens tristitia fugitur, ut pote naturali appetitu contraria. Et quia naturalis huminandi fuga est causa diu[er]genti[us] scilicet quod triste crescat in malu[m] absoleto, quod significat odibile, & tanto citius & vehementius, quanto sepius & intenius actualis tristitia repetitur: ideo author primo fugam naturalem tristitiae ut causam posuit, & inde ad effectionem processit, quem ex illa causa praesens tristitia produxit. Non ergo hanc tristitiae contra illius praeventiam distinxit, sed naturali fugam simili stantem cum actuali preventia tristitiae pro causa nisi grauit, quare inuidia ex parte obiecti parti odium, & in litera declaratur: Quia fecit delectans partis scipio amabile ex naturali appetitu ad delectationem ita contrariantis partis sepius odibile ex naturali fuga tristitiae. Delectabile enim partis rationem boni absoleto: & triste partis rationem mali absoleto, a[et]

Lib. 7. ca. 17.
13. & 14. &
Li. 10. art. 2.
com. 5.

tamen in his latitudine magna. Et propterea aliquid magis, & aliquid maximedictum, secundum naturam, & contra naturam.

¶ In codem art. 6. in

responsione ad ult-

imum, dubium occur-

rit. An peccati odio

est unus tantum, aut

plurimum specierum?

Et est ratio dubia, tu

qua dilectio chari-

tatis, cui directe con-

trariatur odium, est

unus tantum specie-

rum alicem unum tan-

tum est contrarium,

ut pater 10. Metaph.

ut quia peccata no-

distinguuntur specie-

bus materialibus,

sed penes formalem

diferentiam obiecti.

Costat autem quod

sicut omnia mala ut

conuentum in ratio-

ne vindictive, spectat

ad unum, ita inuidia

est omnia mala, ut

conuentum in ratio-

ne mali absolute, spe-

ciant ad unum odij.

Et sic h[ab]et mala ma-

terialiter diversificat-

ur, ratio tamen for-

malis, idem manet

ac per hoc peccatum eiusdem est speciei. Et confirmatur, quia si

peccatum odio & ira differuntur secundum speciem ex differ-

entia malorum, sequitur ei ex eisdem etiam differentia diversorum

generum, & non libalternum positorum, contra doctrinam Phi-

lophi in antecedicamentis.

¶ Ex altera autem parte est, quia appetens ex ira occidere homi-

nem, differt specie ab appetente ex ira rapere tantum bona, sicut

homicida a rapto. Et eadem ratione, uoles ex odio occisionem alienos, & uolens ex odio inuolenter auferri alii bona, differt sicut homicidium a rapina. Et confirmatur, quia nisi sic esset odium Dei, & odium proximi essent eiusdem speciei, quod ne-

fas est dicere.

¶ Ad hoc dicitur quod odium cum dupliciter sumatur, pro pa-

rtione concepticib[us], & pro viro, & praesens dubium sit de viro

odij secundum morales species, manifeste patet, quod odium

Dei, & proximi differunt specie secundum genericam differen-

tiam peccati in Deum, & in proximum: sed de odio proximi,

quo ipsi proximo malum uolumus, difficultate facit diversitas

formalis malorum, que proxima ab odiente desiderantur, pu-

ta, mors, paupertas, infamia &c. Oportet namque trium

hominum uolentia, scilicet vel quod odios desiderans tot di-

uersiter mala unius tantum speciei, peccatum committat, aut

quod odium distinguens specie secundum formalem diversi-

tatem huminandi malorum, aut quod hac desideria sint qui-

dem diversorum speciem, sed non edij, sed imperatur ab odio, & tunc oportet illis assignare species suas. Primum ho-

rum non potest sustineri: quia cum uelle, & facere aliquid fin-

eiusdem speciei, sicut ex odio faciens rapinam, vel homicidium

peccat secundum diversas species. Et confirmatur hoc per simi-

le eadem ratione in ira uito. Constat enim ex ira vindictam ho-

miciidium, vel ratinam tam uelle, quam facere in distincta specie ma-

la incide, & similes in uito maledictionis. Vnde inferius in

q[ua]si 76. artic. 4. ad secundum, author dicit, Si ille qui maledicit,

velit malum occisionis alicuius, desiderio non differt ab homi-

cida: differt tamen, in quantum alicuius exterior alicuius adjicit uolentia. Secundum autem repugnat doctrina authoris infe-

rius in q[ua]sto 31. articulo, quartio, ad secundum, dum dicit,

quod omnia nocentia, in quantum confundantur secundum

communem rationem mali, reducentur ad odium:

prout autem considerantur secundum aliquas speciales ra-

Secunda Secundus S. Thomas.

M 4 tiones

QVAEST. XXXV.

tiones mali, ad aliqua specia libit. Ex hoc enim patet, quod odi in proximum species unitatem haber ex ipsa ratione mali, quia, si vult malum proximum. Alia autem virtus specia libit, quae voluntate malum tale, ut sic, puta, mortis, infamiae, rapinae, & simili.

Tertium autem ratione consenseretur est, ut, si virtus odi imperet, actibus interioris desiderii respectu talium malorum, sicut imperat quandoque actus exterioris respectu corundem malorum. Ita quod sicut aliquis ex odio detrahitur, vel contumeliatur, vel occiditur, vel rapit, vel aliquid huiusmodi facit, ita aliquis ex odio desiderat proximi infamiam, vel dehonorationem, vel mortem, vel perditionem honoris &c.

Art. 1. huius
quest.

qui consecutus fuerit, quod desi derabat. Et quia hoc ipsum, quod est delectatio in bono amato, habet quodam ratione boni, sequitur quod delectatio cauca amorem. Et secundum eandem rationem sequitur, quod tristitia cauca odium.

AD SECUNDUM dicendum, quod alia ratio est de dilectione, & odio. Nam dilectionis obiectum est bonum, quod a Deo in creaturas deriuat, & ideo dilectio per prius est Dei, & per posterius est proximi; sed odium est mali, quod non habet locum in ipso Deo; sed in eius effectibus. Vnde etiam supra dictum est, quod Deus non habetur odio, nisi in quantum appre henditur secundum suos effectus. Et ideo per prius est odium proximi, quam odium Dei. Vnde cum inuidia ad proximum sit causa odii, quod est ad proximum, sit per consequens causa odii, quod est in Deum.

AD TERTIVM dicendum, quod nihil prohibet secundum diuersas rationes aliquid oriri ex diversis causis. Et secundum hoc odium potest oriri & ex ira, & ex inuidia. Directius tamen oritur ex inuidia, per quam ipsum bonum proximi redditur contristabile, & per consequens odibile, sed ex ira oritur odium secundum quoddam augmentum. Nam primo per iram appetimus malum proximi, secundum quandam mensuram, prout habet rationem vindictae. Et similiter ad illud velle infamiam, ad quod spectat facere eandem, quod constat esse detractione, & sic de aliis. Et idem est indicium de desideriis iratorum, & maledicorum. Et ex his pater responsio ad obiecta. Sed refutat unum Nouriorum dubium, quo pacto odium, proximi est specie virtutis, si enim obiectum est ratio mali proximi, & nullum malum speciale, cum genus non sit prater suas species, nec possit inueniri odium proximi separatum ab aliis utili: quia quicunque desiderat malum aliqui, desiderat et aliquid malum. Sed hoc facile solvit, discernendo inter anima, & rationem obiectuum in eo. Quamvis namque reperiri non posse in rerum natura ratio generis prater suas species, potest tamen innaturi in rerum natura actus anima terminatus ad rationem generis, & non terminatus ad aliquam speciem, ut pater in intellectu, cum intelligatur animal in communione. Et similiter est in voluntate, quae tendit in bonum, vel malum intellectum. Potest figurare terminare actum summi ad rationem communem, non terminando eundem ad speciales. Et hoc modo voluntas vult malum aliqui: nec est verum, quod non possit separatum hoc uitium ab aliis innaturi. Cum enim quis proximo suo desiderat ut habeat malum, vel cum desiderat ut habeat omne malum, non descendendo ad tale vel tale, solo odii peccato inquinatur, ut pater ex supra allegat. Constat autem haec posse accidere.

In eodem articulo, in responsione ad ultimum Martinus ocurrerit contra illud, Ex inuidia generatur odium formaliter secundum rationem obiecti: ex ira autem dispositio tantum: Non placet, inquit, mihi: quia secundum ipsum, malum alterius absolve est obiectum odii: sed inuidus & iratus conuenient in hoc, quod uterque aperit malum alterius in ordine ad aliud.

inuidus quidem in ordine ad suam gloriam, vel iuratus alterius in ordine ad vindictam. Non ergo maliter ex parte obiecti, & hic non videtur nisi inuidus. Ad hoc dicitur, quod inter iram, & inuidiam, renita quod duo in propria. Primo, quod

dicitur. Postea autem per continuatatem irae peruenitur ad hoc, quod homo malum proximi absolute desiderat, quod pertinet ad rationem odii. Vnde patet, quod odium ex inuidia causatur formaliter secundum rationem obiecti, extra autem dispositio.

QVAESTIO XXXV.

De accidia, in quatuor artículos diuina.

DEINDE considerandum est de virtutib; oppositis gaudio charitatis, quod quidem est & de bono diuino, cui gaudio opponitur accidia, & de bono proximi, cui gaudio opponitur inuidia. Vnde primo considerandum est de accidia, secundo de inuidia.

C. R. C. A. primum queruntur quatuor.

Primo, Vtrū accidia sit pénit.

Scdō, Vtrū sit speciale virtutē.

Tertiō, Vtrū sit mortale pénit.

Quarto, Vtrū sit virtutē capitale.

ARTICVLVS PRIMVS.

Vtrū accidia sit peccatum.

AD PRIMVM sic procedit. Videtur, quod accidia non sit pénit. Palsionibus non lan danur, neq; vituperatur, secundum * Phil. in 2. Eth. sed accidia est quedam palsio. est enim spe

IN tota quest. 35, unum dubium occurrit, ad articulum secundum simpliciter. Sed etiam secundum dubium, quod est de tristitia de bono diuino in ipso Deo, non que. Et simpliciter quidem dubius est quod est in ipso Deo tristitia pertinet ad odium Dei, etiam de desideriis mali in ipso Deo ad odium ipsorum, & male euidentur. Euidentem namque rationes ei de quodam, optare illi malum, gaudente de male illius, contrario bono, ut pater. De bono autem diuino tristitia pertinet ad amorem concupiscentiae, & de charitate, que est amor amicitiae ad Deum. Quod est in uno propter Deum, de bono autem diuino inuidetur unus esse inuidus, nec odii Dei, & inuidum.

Ad hominem vero, aut horem, fama impetrata, & cetera, quae sunt, ar. 4, distinguens capitalia, ponuntur bonum proprium, hic autem ponens causationem in ar. 3, ponit ipsam contrariam gaudium, ibidem ad secundum dicunt, quod accidia est contraria imminentia facienda propter Deum. Et in ar. 4, p. 1, p. 2, p. 3, p. 4, p. 5, p. 6, p. 7, p. 8, p. 9, p. 10, p. 11, p. 12, p. 13, p. 14, p. 15, p. 16, p. 17, p. 18, p. 19, p. 20, p. 21, p. 22, p. 23, p. 24, p. 25, p. 26, p. 27, p. 28, p. 29, p. 30, p. 31, p. 32, p. 33, p. 34, p. 35, p. 36, p. 37, p. 38, p. 39, p. 40, p. 41, p. 42, p. 43, p. 44, p. 45, p. 46, p. 47, p. 48, p. 49, p. 50, p. 51, p. 52, p. 53, p. 54, p. 55, p. 56, p. 57, p. 58, p. 59, p. 60, p. 61, p. 62, p. 63, p. 64, p. 65, p. 66, p. 67, p. 68, p. 69, p. 70, p. 71, p. 72, p. 73, p. 74, p. 75, p. 76, p. 77, p. 78, p. 79, p. 80, p. 81, p. 82, p. 83, p. 84, p. 85, p. 86, p. 87, p. 88, p. 89, p. 90, p. 91, p. 92, p. 93, p. 94, p. 95, p. 96, p. 97, p. 98, p. 99, p. 100, p. 101, p. 102, p. 103, p. 104, p. 105, p. 106, p. 107, p. 108, p. 109, p. 110, p. 111, p. 112, p. 113, p. 114, p. 115, p. 116, p. 117, p. 118, p. 119, p. 120, p. 121, p. 122, p. 123, p. 124, p. 125, p. 126, p. 127, p. 128, p. 129, p. 130, p. 131, p. 132, p. 133, p. 134, p. 135, p. 136, p. 137, p. 138, p. 139, p. 140, p. 141, p. 142, p. 143, p. 144, p. 145, p. 146, p. 147, p. 148, p. 149, p. 150, p. 151, p. 152, p. 153, p. 154, p. 155, p. 156, p. 157, p. 158, p. 159, p. 160, p. 161, p. 162, p. 163, p. 164, p. 165, p. 166, p. 167, p. 168, p. 169, p. 170, p. 171, p. 172, p. 173, p. 174, p. 175, p. 176, p. 177, p. 178, p. 179, p. 180, p. 181, p. 182, p. 183, p. 184, p. 185, p. 186, p. 187, p. 188, p. 189, p. 190, p. 191, p. 192, p. 193, p. 194, p. 195, p. 196, p. 197, p. 198, p. 199, p. 200, p. 201, p. 202, p. 203, p. 204, p. 205, p. 206, p. 207, p. 208, p. 209, p. 210, p. 211, p. 212, p. 213, p. 214, p. 215, p. 216, p. 217, p. 218, p. 219, p. 220, p. 221, p. 222, p. 223, p. 224, p. 225, p. 226, p. 227, p. 228, p. 229, p. 230, p. 231, p. 232, p. 233, p. 234, p. 235, p. 236, p. 237, p. 238, p. 239, p. 240, p. 241, p. 242, p. 243, p. 244, p. 245, p. 246, p. 247, p. 248, p. 249, p. 250, p. 251, p. 252, p. 253, p. 254, p. 255, p. 256, p. 257, p. 258, p. 259, p. 260, p. 261, p. 262, p. 263, p. 264, p. 265, p. 266, p. 267, p. 268, p. 269, p. 270, p. 271, p. 272, p. 273, p. 274, p. 275, p. 276, p. 277, p. 278, p. 279, p. 280, p. 281, p. 282, p. 283, p. 284, p. 285, p. 286, p. 287, p. 288, p. 289, p. 290, p. 291, p. 292, p. 293, p. 294, p. 295, p. 296, p. 297, p. 298, p. 299, p. 300, p. 301, p. 302, p. 303, p. 304, p. 305, p. 306, p. 307, p. 308, p. 309, p. 310, p. 311, p. 312, p. 313, p. 314, p. 315, p. 316, p. 317, p. 318, p. 319, p. 320, p. 321, p. 322, p. 323, p. 324, p. 325, p. 326, p. 327, p. 328, p. 329, p. 330, p. 331, p. 332, p. 333, p. 334, p. 335, p. 336, p. 337, p. 338, p. 339, p. 340, p. 341, p. 342, p. 343, p. 344, p. 345, p. 346, p. 347, p. 348, p. 349, p. 350, p. 351, p. 352, p. 353, p. 354, p. 355, p. 356, p. 357, p. 358, p. 359, p. 360, p. 361, p. 362, p. 363, p. 364, p. 365, p. 366, p. 367, p. 368, p. 369, p. 370, p. 371, p. 372, p. 373, p. 374, p. 375, p. 376, p. 377, p. 378, p. 379, p. 380, p. 381, p. 382, p. 383, p. 384, p. 385, p. 386, p. 387, p. 388, p. 389, p. 390, p. 391, p. 392, p. 393, p. 394, p. 395, p. 396, p. 397, p. 398, p. 399, p. 400, p. 401, p. 402, p. 403, p. 404, p. 405, p. 406, p. 407, p. 408, p. 409, p. 410, p. 411, p. 412, p. 413, p. 414, p. 415, p. 416, p. 417, p. 418, p. 419, p. 420, p. 421, p. 422, p. 423, p. 424, p. 425, p. 426, p. 427, p. 428, p. 429, p. 430, p. 431, p. 432, p. 433, p. 434, p. 435, p. 436, p. 437, p. 438, p. 439, p. 440, p. 441, p. 442, p. 443, p. 444, p. 445, p. 446, p. 447, p. 448, p. 449, p. 450, p. 451, p. 452, p. 453, p. 454, p. 455, p. 456, p. 457, p. 458, p. 459, p. 460, p. 461, p. 462, p. 463, p. 464, p. 465, p. 466, p. 467, p. 468, p. 469, p. 470, p. 471, p. 472, p. 473, p. 474, p. 475, p. 476, p. 477, p. 478, p. 479, p. 480, p. 481, p. 482, p. 483, p. 484, p. 485, p. 486, p. 487, p. 488, p. 489, p. 490, p. 491, p. 492, p. 493, p. 494, p. 495, p. 496, p. 497, p. 498, p. 499, p. 500, p. 501, p. 502, p. 503, p. 504, p. 505, p. 506, p. 507, p. 508, p. 509, p. 510, p. 511, p. 512, p. 513, p. 514, p. 515, p. 516, p. 517, p. 518, p. 519, p. 520, p. 521, p. 522, p. 523, p. 524, p. 525, p. 526, p. 527, p. 528, p. 529, p. 530, p. 531, p. 532, p. 533, p. 534, p. 535, p. 536, p. 537, p. 538, p. 539, p. 540, p. 541, p. 542, p. 543, p. 544, p. 545, p. 546, p. 547, p. 548, p. 549, p. 550, p. 551, p. 552, p. 553, p. 554, p. 555, p. 556, p. 557, p. 558, p. 559, p. 550, p. 551, p. 552, p. 553, p. 554, p. 555, p. 556, p. 557, p. 558, p. 559, p. 560, p. 561, p. 562, p. 563, p. 564, p. 565, p. 566, p. 567, p. 568, p. 569, p. 570, p. 571, p. 572, p. 573, p. 574, p. 575, p. 576, p. 577, p. 578, p. 579, p. 580, p. 581, p. 582, p. 583, p. 584, p. 585, p. 586, p. 587, p. 588, p. 589, p. 580, p. 581, p. 582, p. 583, p. 584, p. 585, p. 586, p. 587, p. 588, p. 589, p. 590, p. 591, p. 592, p. 593, p. 594, p. 595, p. 596, p. 597, p. 598, p. 599, p. 590, p. 591, p. 592, p. 593, p. 594, p. 595, p. 596, p. 597, p. 598, p. 599, p. 600, p. 601, p. 602, p. 603, p. 604, p. 605, p. 606, p. 607, p. 608, p. 609, p. 600, p. 601, p. 602, p. 603, p. 604, p. 605, p. 606, p. 607, p. 608, p. 609, p. 610, p. 611, p. 612, p. 613, p. 614, p. 615, p. 616, p. 617, p. 618, p. 619, p. 610, p. 611, p. 612, p. 613, p. 614, p. 615, p. 616, p. 617, p. 618, p. 619, p. 620, p. 621, p. 622, p. 623, p. 624, p. 625, p. 626, p. 627, p. 628, p. 629, p. 620, p. 621, p. 622, p. 623, p. 624, p. 625, p. 626, p. 627, p. 628, p. 629, p. 630, p. 631, p. 632, p. 633, p. 634, p. 635, p. 636, p. 637, p. 638, p. 639, p. 630, p. 631, p. 632, p. 633, p. 634, p. 635, p. 636, p. 637, p. 638, p. 639, p. 640, p. 641, p. 642, p. 643, p. 644, p. 645, p. 646, p. 647, p. 648, p. 649, p. 640, p. 641, p. 642, p. 643, p. 644, p. 645, p. 646, p. 647, p. 648, p. 649, p. 650, p. 651, p. 652, p. 653, p. 654, p. 655, p. 656, p. 657, p. 658, p. 659, p. 650, p. 651, p. 652, p. 653, p. 654, p. 655, p. 656, p. 657, p. 658, p. 659, p. 660, p. 661, p. 662, p. 663, p. 664, p. 665, p. 666, p. 667, p. 668, p. 669, p. 660, p. 661, p. 662, p. 663, p. 664, p. 665, p. 666, p. 667, p. 668, p. 669, p. 670, p. 671, p. 672, p. 673, p. 674, p. 675, p. 676, p. 677, p. 678, p. 679, p. 670, p. 671, p. 672, p. 673, p. 674, p. 675, p. 676, p. 677, p. 678, p. 679, p. 680, p. 681, p. 682, p. 683, p. 684, p. 685, p. 686, p. 687, p. 688, p. 689, p. 680, p. 681, p. 682, p. 683, p. 684, p. 685, p. 686, p. 687, p. 688, p. 689, p. 690, p. 691, p. 692, p. 693, p. 694, p. 695, p. 696, p. 697, p. 698, p. 699, p. 690, p. 691, p. 692, p. 693, p. 694, p. 695, p. 696, p. 697, p. 698, p. 699, p. 700, p. 701, p. 702, p. 703, p. 704, p. 705, p. 706, p. 707, p. 708, p. 709, p. 700, p. 701, p. 702, p. 703, p. 704, p. 705, p. 706, p. 707, p. 708, p. 709, p. 710, p. 711, p. 712, p. 713, p. 714, p. 715, p. 716, p. 717, p. 718, p. 719, p. 710, p. 711, p. 712, p. 713, p. 714, p. 715, p. 716, p. 717, p. 718, p. 719, p. 720, p. 721, p. 722, p. 723, p. 724, p. 725, p. 726, p. 727, p. 728, p. 729, p. 720, p. 721, p. 722, p. 723, p. 724, p. 725, p. 726, p. 727, p. 728, p. 729, p. 730, p. 731, p. 732, p. 733, p. 734, p. 735, p. 736, p. 737, p. 738, p. 739, p. 730, p. 731, p. 732, p. 733, p. 734, p. 735, p. 736, p. 737, p. 738, p. 739, p. 740, p. 741, p. 742, p. 743, p. 744, p. 745, p. 746, p. 747, p. 748, p. 749, p. 740, p. 741, p. 742, p. 743, p. 744, p. 745, p. 746, p. 747, p. 748, p. 749, p. 750, p. 751, p. 752, p. 753, p. 754, p. 755, p. 756, p. 757, p. 758, p. 759, p. 750, p. 751, p. 752, p. 753, p. 754, p. 755, p. 756, p. 757, p. 758, p. 759, p. 760, p. 761, p. 762, p. 763, p. 764, p. 765, p. 766, p. 767, p. 768, p. 769, p. 760, p. 761, p. 762, p. 763, p. 764, p. 765, p. 766, p. 767, p. 768, p. 769, p. 770, p. 771, p. 772, p. 773, p. 774, p. 775, p. 776, p. 777, p. 778, p. 779, p. 770, p. 771, p. 772, p. 773, p. 774, p. 775, p. 776, p. 777, p. 778, p. 779, p. 780, p. 781, p. 782, p. 783, p. 784, p. 785, p. 786, p. 787, p. 788, p. 789, p. 780, p. 781, p. 782, p. 783, p. 784, p. 785, p. 786, p. 787, p. 788, p. 789, p. 790, p. 791, p. 792, p. 793, p. 794, p. 795, p. 796, p. 797, p. 798, p. 799, p. 790, p. 791, p. 792, p. 793, p. 794, p. 795, p. 796, p. 797, p. 798, p. 799, p. 800, p. 801, p. 802, p. 803, p. 804, p. 805, p. 806, p. 807, p. 808, p. 809, p. 800, p. 801, p. 802, p. 803, p. 804, p. 805, p. 806, p. 807, p. 808, p. 809, p. 810, p. 811, p. 812, p. 813, p. 814, p. 815, p. 816, p. 817, p. 818, p. 819, p. 810, p. 811, p. 812, p. 813, p. 814, p. 815, p. 816, p. 817, p. 818, p. 819, p. 820, p. 821, p. 822, p. 823, p. 824, p. 825, p. 826, p. 827, p. 828, p. 829, p. 820, p. 821, p. 822, p. 823, p. 824, p. 825, p. 826, p. 827, p. 828, p. 829, p. 830, p. 831, p. 832, p. 833, p. 834, p. 835, p. 836, p. 837, p. 838, p. 839, p. 830, p. 831, p. 832, p. 833, p. 834, p. 835, p. 836, p. 837, p. 838, p. 839, p. 840, p. 841, p. 842, p. 843, p. 844, p. 845, p. 846, p. 847, p. 848, p. 849, p. 840, p. 841, p. 842, p. 843, p. 844, p. 845, p. 846, p. 847, p. 848, p. 849, p. 850, p. 851, p. 852, p. 853, p. 854, p. 855, p. 856, p. 857, p. 858, p. 859, p. 850, p. 851, p. 852, p. 853, p. 854, p. 855, p. 856, p. 857, p. 858, p. 859, p. 860, p. 861, p. 862, p. 863, p. 864, p. 865, p. 866, p. 867, p. 868, p. 869, p. 860, p. 861, p. 862, p. 863, p. 864, p. 865, p. 866, p. 867, p. 868, p. 869, p. 870, p. 871, p. 872, p. 873, p. 874, p. 875, p. 876, p. 877, p. 878, p. 879, p. 870, p. 871, p. 872, p. 873, p. 874, p. 875, p. 876, p. 877, p. 878, p. 879, p. 880, p. 881, p. 882, p. 883, p. 884, p. 885, p. 886, p. 887, p. 888, p. 889, p. 880, p. 881, p. 882, p. 883, p. 884, p. 885, p. 886, p. 887, p. 888, p. 889, p. 890, p. 891, p. 892, p. 893, p. 894, p. 895, p. 896, p. 897, p. 898, p. 899, p. 890, p. 891, p. 892, p. 893, p. 894, p. 895, p. 896, p.